Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10. 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

Haugen, Rev. A. K. mar42

16de aargang. Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i April, 1940 Nr. 7

Anden søndag efter paaske

Læs Joh. 10, 1–10

"Saa from og god min hyrde Jesus er
at han sit blod for mig paa korset lod
til at frelse mig og hver.
Han kjender mig blandt sin flok,
det er nok; jeg kjender ham igjen
som sjælens bedste ven,
som mig vel forsørge skal
og igjennem dødens dal
føre mig til himlens sal."

Vi har nylig feiret Jesu døds og opstandelses fest, paasken. Da hørte vi at Jesus, den gode hyrde, satte sit liv til for faarene, for dig og mig, som hjælpeløse var i ulvens, d. e. djævelens vold. Men vi hørte ogsaa, at Jesus ikke alene gav sig selv i døden, men tok sit liv igjen ved den seierrike opstandelse fra de døde.

"Graat ikke, se løven av juda stamme, Davids rotskud, har seiret og kan aapne haken og de syv segl paa den." Aapb. 5, 5.

Den kristne kan si at Jesu død er Min død, hans seier min seier, hans opstandelse min opstandelse. Saaledes er Jesus blit døren for mig til himlen, til faderhjemmet, til faarestien.

Gjennem Jesus blir enhver som tror paa ham Guds barn og faar del i alle Guds barns salige rettigheter. Jesus sier, jeg er døren; den som gaar ind gjennem mig, han blir frelst, og han skal gaa ind og gaa ut og finde føde.

Vil du bli frelst?

Der er kun *en* adgang, en dør ind til frelsen. Døren er Jesus. Der er svere makter, vore salighets fiender, som vil hindre os i at gaa ind gjennem døren. Disse vore fiender kommer ofte paa en lur og listig maate og taler til os omtrent saaledes: Selvfølgelig vil vi alle til himlen, naar vi dør, det er vel ingen som ønsker at aapne sine øine i helvede, men det er ikke vært at forhaste sig med at gaa, at omvende sig og gaa den vei som sies at føre derhen. Og kanske det er ikke saa sikkert, kanske det er saa at alle kommer der tilslut, og at alle mulige veier fører derhen.

Denne løgn synes at ha sat stærke røtter i vor tids folk. Til en slags overfladisk trøst for de efterlevende sies det snart sagt om alle døde, at de er gaat bort stille og i fred — De har ombyttet dette liv med et bedre.

Der føres megen daarlig tale her. Jesus mener noget ganske andet. Han presenterer sig som døren, som den eneste vei til frelse. Vil nogen bli frelst og lykkelig for tid og evighet saa er der ingen anden dør in til frelse og salighet ind Jesus. Jeg er veien, sandheten og livet, der kommer ingen til faderen uten gjennem mig, sier Jesus.

Mange forsøker at klyve over andensteds. Jeg kan selv lage mig en himmelstige hvorpaa jeg nok kan komme ind. Jeg faar angre min synd, jeg faar bede og ta flittig del i religiøse øvelser; jeg faar prøve saa best jeg kan at holde budene og øve mig i gode gjerninger, kort sagt, oparbeide min egen retfærdighet. Og mange synes at være vel tilfreds med sin selvlaget himmelstige. Men naar en saadan egenretfærdig kommer frem for dommen, vil han høre disse ord: "Gaa bort, jeg kjender dig ikke."

Nei, der er ingen anden dør ind Jesus. Han er døren for hyrder saa velsom for faarene.

Jesus har ordnet det saa, at han har sat underhyrder til at vogte Guds hjord. Han selv er hyrden, *din gode*. Han har kjøpt sig en menighet med sit blod. Men da det var gjort, forlot han ikke sin lille flok før han hadde sørget for at oprette et hyrdembede. Til sine apostler sa han: "Likesom faderen har sendt mig, saa sender jeg eder." Disse mænd gik ind gjennem døren. De tok sig ikke ukaldet til at være hyrder over Jesu faar. Ei heller forhastet de sig, nei sa Jesus: "I skal bli i Jerusalem til I blir iført kraft fra det høie."

Først efter at aandsmeddelsen pinsedag var de fuldt rustet til hyrdegjerningen. Apostlerne hadde først gaat i skole, med Jesus som lærer, de blev kaldte til at gaa ut i verden og forkynder evangeliet de blev *presteviet*, om vi tør si det, ved aandsutgydelsen pinsedag. De hadde gaat gjennem døren til faarene. Ingen av dem blev "leiesvende," men de hadde omsorg for faarene, fordi faarene laa dem paa hjerte.

Maatte Gud hjælpe os alle, baade menighetsfolk og prester og lægbrødre at gaa ind gjennem døren og gaa ind og gaa ut og finde føde. — Amen.

—*O. J. Marken.*

Admiral, Sask.

Kjære Redaktør!

Da jeg nu er paa "hjemreise" til Chicago, Ill., hvor jeg har min familie som jeg forlot for over 9 maaneder siden, ønsker herved at faa sende en hilsen og tak til venner i Canada som jeg har møt paa mine reiser i Alta., og Sask.

Det har vært en glæde at faa komme omkring og møte eder alle, og særlig at faa dele Guds ord og løfter med hverandre. Og den gjestfrihet og venlighet som har vært mig bevist skal Gud lønne eder for. Jeg vil ogsaa takke bestyrelsen for Sask. Indremissions foreningen, for godt samarbeide den tid jeg fik virke for den gjerning. Maa Gud velsigne Indremissionens gjerning i Canada.

Da jeg nu befinder mig i Admiral, Sask., som vil bli en av de sidste byer jeg besøker, og gaar herfra til Frontier, vil jeg ogsaa særlig faa takke pastor A. Tveit med familie for gilt samvær, ved mine 2 besøk, i disse menigheter. Denne sidste uke som jeg har faat tilbragt i dette kald, i samarbeide ved ordets forkyndelse med pastor Tveit som trofast har kjørt rundt omkring i menigheterne, hvor vi har hat møter, har vært som et gildt vennebesøk. Deres gjestfrie hjem med den trofaste hustru og barna, er et rigtig "Bethania" at komme til. Gud velsigne eder i arbeidet venner og tak for alt godt, og samværet med eder baade prestefolk og menigheter.

Haaper, om Gug vil, at vi kan faa møtes igjen her paa jorden, om Herren vil forunde mig naade til at faa komme tilbake til Canada. Hvis ikke, møtes vi i *"Himmelen Stad."*

"Bethania."

Ja iforbindelse med dette vakre navn maa jeg faa lov at nævne en sak som ligger mig tungt paa hjertet. Nemlig de Mange Gamle hjemløse og venneløse og tildels syke og svake jeg har møt paa mine reiser her i Canada, og særlig i Sask. som intet Alderdomshjem har. *Vi trænger Alderdomshjem for Saskatchewan!*

Det var særlig den kjendsgjerning som bragte mig til at reise til Outlook, Sask., for at finde ut angaaende muligheten av at faa et Alderdomshjem aapnet der. Det er en kjendt sak at vor kirke har en stor pen skolebygning som for tiden staar ubenyttet der, nemlig Outlook College bygning, som vilde egne sig godt for et hjem for gamle. Spørgsmaalet har jo ogsaa før vært paatalt.

Det er ogsaa en kjendsgjerning at Alderdomshjemmet "Bethania" i Bawlf, Alta., som vor kirke driver ikke kan ta vare paa de mange gamle som trænger til et hjem hvor de kan tilbringe sin alderdom, og derfor synes det inlysende at vi ikke kan komme bort fra spørgsmaalet, i forbindelse med denne sak.

Vi er alle taknemlig til Gud for Bibelskolen som drives i en av Bygningerne, men haaper ogsaa at den andre bygning som nu staar tom maa kunne bli benyttet til et Alderdomshjem for Sask.

Med Broderlig hilsen. Eders i Herren.
Diakon I. W. Risvold,
3304 Armitage Ave., Chicago, Ill.

En ung pike faat hjemlov.

Agnes Turid Friggstad, 16 aar gammel døde paa hospitalet i Frontier, Sask., mars den 2den og blev begravet 6te mars fra Bethel norsk lutherske kirke i Frontier, Sask., uner usædvanlig stor deltagelse.

Agnes Turid Friggstad var født den 13de nov. 1923, døpt i dec. samme aar og konfirmeret 17de sept. 1939.

Hun blev syk 26de jan., blev bragt til hospitalet 2den feb. hvor hun kjæmpet med sykdommen indtil forløsningens time slog den 2den mars.

Hun kom til bevist liv i Gud, og trods kampen med sykdommen vidnede hun med frimodighet om sin frelser og formante kamerater og søskende til at ta imot Jesus og leve for ham.

Tungt blir savnet for forældre og søskende men haapet om at faa møtes der hvor ingen sorg, sykdom eller død er, mildner sorgen. Hun overleves av forældre og 3 søskende, Jordis, Mabel og Olaf. Fred med Agnes's minde. — C. L. Jothen.

Da "gamle Eva" trodde hun maatte dø.

(Fra V. F. B.)

(Fortsettes)

Han kom ind paa selskapslivet blandt de troende, og uttalte blandt andet følgende: "Her er mange slags selskaper. Daapsselskaper, konfirmationsselskaper, jubilæumsselskaper, geburdsdagsselskaper, almindelige kaffeselskaper, for ikke at tale om alle juleselskaperne.

Det er selvfølgelig ikke noe galt at be til sig slekt og venner naar leilighet gives, men det blir ofte misbrukt. Tænker man paa de trange kaar som Guds rikes arbeide ofte lider av og den luksuriøse mat som ofte frembydes i disse lag, saa taaler de ikke lyset.

Enda værre blir det naar man tænker paa hvad der tales om i disse selskaper. man fristes til at kalde dem "syndeselskaper".

Samtalen bestaar som oftest i at bakvaske andre mennesker.

De mest varme og nidkjære Guds barn faar sin omgang. Ja, man skammer sig ikke for at blotstille og latterliggjøre sine bedste venner mens lattersalverne bruser. Der er ingen grenser.

Det behøver forresten ikke at være selskaper for at praktesere denne djævelske idræt. Nei, gaaes der en tur eller møtes to i trappeopgangen eller paa gaten saa spørres der snart: "Har du hørt siste nyt om Pedersen?" Saa begynder klapjakten og den blir saa intens at stundom glemmes baade maten og barna.

Denne slags fortrolighet og samtaler er opfundet i helvede og vedlikeholdes derfra.

Her trænges en gloende sten fra Herrens alter for at rense tungen."

Jeg føler mig ilde berørt for jeg skal villig indrømme at jeg liker at snakke om andre, særlig naar jeg derved kan fremhæve mig selv.

Paa næste møte talte han over "Falsk kjærlighet".

Som utgangspunkt brukte han 1. Pet. 1, 22.

Han sa: Fru Torsen er i et kristelig vennelag hos fru Jensen. Idet fru Torsen gaar saa takker hun vertinden saa hjertelig for alt godt og uttaler at hun maa du endelig besøke mig en av de første dage. Du kan tro jeg vilde sætte pris paa det.

En eftermiddag faar fru Torsen se at fru Jensen kommer opi gaten. Hun sier til sig selv: "Haaper saa inderlig at hun ikke kommer hit." Det ringer paa. Fru Torsen gaar ut og lukker op. "Nei saa hyggelig at du kom, fru Jensen. Hjertelig velkommen skal du være." Naar hun omsider gaar saa takker fru Torsen saa hjertelig igjen for visitten.

Idet hun gaar ind igjen paa kjøkkenet sier hun til sig selv: "Endelig blev jeg da kvit hende."

Allerede dette faldt mig tungt for brystet, for jeg er ogsaa svært glad for at bli bedt og bli godt traktert og saa faa snakke ut, men jeg liker ikker at de besøker mig formeget igjen, for det skaffer mig baade bryderi og pengeutlæg.

For høflighets skyld maa jeg selvfølgelig be dem igjen naar det passer at stikke ind, men i mit hjerte ønsker jeg at de ikke kommer.

Men det var bare halvdelen av Pietistesens tale. I siste halvdel av talen uttalte han:

"Saa er det en hel del troende som er saa kjærlighetsfulde paa møter og forøvrig ellers naar du møter dem. Kommer man imidlertid i vanskeligheter og ber om en haandsrækning eller en hjælp, saa vender de sig fra en. Dette er ogsaa falsk kjærlighet. Broderkjærligheten staar nemlig ikke sin prøve naar alt er vel, men naar nogen av brødrene eller søstrene er nødstedt og trænger hjælp."

Ogsaa dette tok mig stærkt. Det er ikke morsomt at bli blottet i andres paahør.

Jeg var nemlig ute for noe her en dag. Det kom en aktet troende mand til mig og spurte om jeg vilde laane ham noen tusin kroner til start av en forretning. Nu er saken den at jeg har god raad og manden er en ærlig, grei kar, saa det var ingen synderlig risiko heller. Jeg har jo ofte tidligere med tungen været med og hudflettet troende, velstaaende mænd og kvinder som har sagt nei i slike anledninger, men nu naar jeg stod ansikt til ansikt med det selv sa jeg allikevel nei under parolen "enhver er sig selv nærmest."

Men som nævnt, at faa høre dette igjen paa et møte og i andres nærvær føles ikke godt.

Paa sidste møte talte han over emnet: "Hvem lever du for?" Teksten var 2 Kor. 5, 15 — han døde for alle, forat de som lever, ikke længer skal leve for sig selv, men for ham som er død og opstanden for dem.

Han begyndte med at si at det var to maater at leve livet paa. Den ene maate var at leve for sig selv, og den anden at leve for Jesus.

De fleste mennesker, sa han, ogsaa av de kristne, lever for sig selv. Han nævnte saa endel eksempler som væsentlig rammet min bror Adam, men det tok jeg mig ikke saa nær av, for disse mandfolkene kan jo være noen store egoister.

Men kom turen til mig. Han spurte: "Hvorfor gaa du stik imot Guds ord til frisørdamen for at klippe haaret eller for at kreppe og krølle det?"

Gjør du det for at ære Jesus?
Nei! !
Hvorfor følger du med i motejaget?
Er det for at ære Jesus?
Nei! !

De aller fleste troende unge kvinder spanderer mange kroner i maaneden paa luksus og frisyre, mens de i kollektkurven kaster en 5 eller 10 øre.

Er det ikke beviselig at de lever for sig selv?

Da han var færdig med disse konkrete bemerkninger, talte han om Jesus levet for os hele livet. Han ofret alt for os. Han levet aldrig for sig selv.

Tilslut spurte han om vi fremdeles aktet at leve for os selv ved tanken paa at Jesus baade levet og døde for os?

Hadde han sagt dette koldt og kritisk saa hadde vi faret paa dør i forargelse, men saken var at han talte med en varme og en inderlighet som kunde, synes det mig, smelte et stenhjerte.

Da prækenen var slut, vilde jeg ut, men fik ikke medhold i det.

Jeg følte mig nemlig uvel, men man hadde medlidenhet med mig.

Da blev sangen "Er dit liv indviet til Jesus" sunget. Det gjorde mig ikke bedre.

Jeg hadde jo været med og sunget den saa ofte før, og det hadde ikke gjort mig det mindste ondt, men denne kvelden blev den sunget med eftertanke og det føltes fælt.

Efter sangen blev ordet git frit, og mange stod op og bekjendte at de hittil hadde levet for sig selv. De bad om forbøn saa de maatte begynde at leve for Jesus.

Nu blev det enda værre med mig Hjertet banket voldsomt og jeg kjendte tendenser til aandenød.

Tilslut blev det bønnemøte, og det er det fæleste jeg har oplevet i mit lange liv.

Jeg utstøtte mange nødskrik. Jeg fik ikke luft. Ved siden av dette følte jeg en forfærdelig tørst og sult, og mat for mig fandtes ikke der.

Det kjendtes som dødsrallen sat mig i halsen.

Endelig var møtet slut, men natten som nu kom var ikke synderlig bedre. Der var graat og jammer i huset, og næring blev fremdeles nektet mig.

Det var en svær tid som nu fulgte. Hadde jeg ikke været saa sterkbygget som jeger, saa hadde jeg nu bukket under ogsaa.

Men at alting har en ende fik jeg erfare ogsaa denne gang.

Men trengselstid tok heldigvis slut.

Det gik for sig paa følgende maate.

Der var avertert ungdomsmøte i ungdomshuset.

Trygve Kjødøen skulde tale.

Han talte over emnet "Venskap" og sa

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Bulyea, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef B. Haave, Luther Seminary, Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the THE CHRISTIAN PRESS, LIMITED Winnipeg, Man.

Rettelse. I Nr. 5 (første mars nummret) pastor J. O. Reitan's skrivelse: "The Apostolic Benediction" staar det: "unmesticated" love. Der skulde være "unmotivated" love. Likeledes staar det, "A sincere" without wax." Skulde staa: "A "sine cere" sincere without wax." Beklager disse feil og vil herved faa rette samme.

"Nenricks-Berg Mindegave." Bibelskolen ved Outlook er nu avsluttet. I betraktning at det var første aar skolen som Bibelskole holdtes er resultaterne overmaate opmuntrende som det fremgaar av beretningen i dette nummer. Læs det og læg paa hjerte hvad der anbefales; "bøn" for skolens fortsættelse." Indsendelse til "Mindegaven" har gaat smaat. La den indsamling fortsætte saa det som er begyndt kan fortsætte til høsten. Kom "Mindegaven" ihu med liten eller stor gave. Hjertelig tak til alle som har ydet. —U.

meget som jeg likte godt.

Da han var færdig med talen var det anledning til at komme med spørsmaal.

Flere spurte om endel noksaa intetsigende ting som bare kjedet mig. Endelig stod der op en behjertet ung pike og sa:

"Endel av os gik for en tid siden paa endel møter her i byen og vi kom i adskillige vanskeligheter.

Nu en tid har vi næsten ikke vaaget at gaa i et selskap eller at gaa en skikkelig tur.

Paa disse møter blev det fremholdt at det var et utslag av selvliv naar man klippet sig, krøllet sig, eller fulgte med i moten.

Nu hadde jeg lyst til at spørre taleren om han vilde komme med en utredning om disse ting. Kanske særlig om det sidste. Mange av os er i uklarhet."

Saa reiste han sig og med alvor og eftertryk uttalte han: "I den senere tid har jeg faat mange slike spøsmaal og jeg er glad for at faa kune komme med retledning.

Med hensyn til selskapslivet saa er det selvfølgrlig ikke noe galt i det. I disse triste tider er det jamen godt at faa komme sammen og kose sig lidt samt at faa sig en god latter.

Det at gaa turer er bare helsebot. Ja, det er meget sundere end at sitte i et usundt bedehus paa disse "pietistmøterne." (Latter og haandklap.) Naar det gjelder klær og haar saa er det saavist ikke synd at følge moten.

Det Paulus har skrevet om disse ting gjaldt bare den gang, saa det skal vi ikke ta saa høitidelig.

Vi er jo Guds ypperste skapninger og skylder at gjøre den saa pen og tiltrækkende som mulig.

Det skulde nu ogsaa bare mangle at en ung pike av idag skulde gaa kledt og frisert som en gammel kone.

Nei, som oplyste mennesker skal vi følge med tiden."

Da han var færdig saa klappet vi i hænderne.

Aa, hvor det gjorde mig godt. Jeg følte det som sat jeg foran et dækket bord med de nydeligste retter, og jeg tok til mig alt hvad jeg orket.

Hvad dette hadde at si for mig som i længere tid ikke hadde faat skikkelig mat, kan ikke forklares.

Jeg følte hvordan mine urgamle kræfter vendte tilbake til mig.

Jeg maatte bort og ta prædikanten i haanden og takke ham hjertelig for hvad han sa. Hadde det gaat an saa hadde jeg slynget armene mine om ham for at la ham forstaa hvor lykkelig jeg var.

Da møtet omsider var slut sang vi: Deilig er jorden, præktig er Guds himmel - - -

Saa for vi paa dør ramlende og skraalende og jeg skal si at mundtøiet blev brukt.

Jeg følte det som var jeg kommet ut av et bur hvor jeg en tid hadde været indestængt.

Efterpaa gik vi op paa en kafe. Der traf jeg min bror, og vi fik en herlig aften ilag, med letsindig skjemt og flirt.

Dagen efter gik jeg til frisørdamen og fikset mig op.

Jeg hadde i længere tid følt mig riktig gammeldags, gjusket og styg.

Frisør damen ønsket mig hjertelig velkommen tilbake og sa at hun hadde savnet mig i længere tid.

Da jeg gik fra salongen, følte jeg mig frisk og kjek som i gamle dage.

Av og til gripes jeg av angst for at emissær Pietistesen skal komme igjen. Jeg skal ialfald gjøre al min indflydelse gjeldende for ikke at gaa og høre ham om han kommer.

Hr. Frisind derimot hører jeg med glæde. Han kom mig til hjælp i en for mig kritisk tid, saa jaa staar i stor taknemmelighetsgjæld til ham. Ærbødigst.

—*Gamle Eva.*

Nogle Tanker til Eftertanke

J. O. Reitan.

Dersom vi lærer at retfærdigjørelsen av troen er bent frem tillid til den guddommelige naade, syndernes forlatelse for Jesu skyld eller at det er ved troen vi blir retfærdigjort for Gud, da blir vi ikke katoliker eller sektmakere, men lutheranere.

Uagtet vi sætter troen som grundbetingelse, saa lærer vi dog at gode gjerninger kommer som frugt av troen. Derfor er det vi har disse mange gjøremaal med mission, barmhjertighetsarbeide osv, blandt Guds troende barn paa jord. De da som arbeider for Guds sak uten at ha tro paa Gud som den der virker og utretter al kristelig idræt gjennem sine barn, faar intet vederlag for sit arbeide; ti kun de som tror blir salig.

At der er mange ufrelste folk som arbeider for kristelige gjøremaal er selvsagt. De er med Gud i hans arbeide, forde de ikke stiller sig imot ham, og med er de uten tro. At der er endel frelste folk som arbeider imot Gud og hans sak er ogsaa selvsagt, og det gjør de fordi de mener at forstaa Gud bedre med forstanden end ved troen. Disse vedblir ikke som Guds barn.

Gud har mange forunderlige barn. Nogle er blinde, andre halte og av krøplinger findes der et stort flertal iblandt dem. Men det forunderligste av alt med disse barn er, at de vet ikke selv av at noget feiler dem. De vet nok at der er noget syndig ved dem saadan i sin almindelighet, men nogen erkjendelse av at de er blinde, halte osv., det har de ikke.

De ufrelste er ogsaa Guds barn, men barnekaar har de ikke. Dog er disse ufrelste meget lettere at overbevise om hvorledes det er med dem end de frelste.

Naar saa, Guds barn skal ta fat paa Guds gjerning i verden og løse de mange og store opgaver git dem, saa kaster de bort en hel del av den kostbare arbeidstid ved at krangle med hverandre om hvem skal ansees skikket til arbeidet, just som om Gud frelser syndere alene for deres gode gjerningers skyld. Vi er jo alle enige i at Gud frelser alle dem som ved tro mottar Kristus, men ofte tænker de troende det motsatte om sine brødre og søstre, og dette motsatte utvikler sig snart til mistanke. Saa gaar de da og bærer paa dette og undres over hvorvidt denne og hin kan være Guds barn og medarbeider, de som er saa uskikket i alle maater, medens det i de fleste tilfælder er sandt om denne og hin, at de er netop hvad disse mistænksome undrere med sin megen undren har gjort dem til.

Disse som har det saa travelt med at undres over de andres daarlighet og ser skjæven i sine brødres øine, faar vel klynge sig til Guds løfter og fremdeles være barn av Gud, men kraft i sit kristenliv til at gjøre noget faar de ikke; og arbeidskraft til at vinde sjæle for Guds rike faar de heller ikke aldenstund de fortsætter med at mistænke andre. Saadan mistanke virker som en dødelig basille paa dem selv og forplanter sig meget hurtig som smitte paa dem de kommer i berøring med. Saadan sykdom i den aandelige organisme utelukker Guds velsignelse, gjør bønnen til Gudsbepottelse og forpester samfundslivet mellem Guds barn.

Tiltrods for at tilstanden er saadan, undres vi ofte over at vi kan gjøre saa litet, at vi ikke kan vinde denne og hin for Herren av disse som vi saa ofte har baaret frem for Gud paa bønnens armer.

Naar aandelig hovmot, stormandsgalskap og astma fylder vore sind og hjerter, da er der nok ikke mulig at bevise andet end at vi er opblaaste.

Men Gud staar de hoffærdige imot, de ytmyke gir han naade, Det var da vi var hjælpesløs ytmyke at Gud av naade frelste os ved troen paa Kristus og vi blev "den frie kvindes søn." Skal der da være tale om aandelig vækst og utvikling hos os, saa maa det ske derved at vi kommer mer og mer bort fra os selv i erkjendelse av egen daarlighet og uformuenhet, v. s. ytmyghet, og til større forstaaelse av alle frelstes likestillethet overfor Gud og Guds grænseløse naade som strækker til for os alle. Finder saa denne utvikling sted i os, saa blir jo alle de andre bedre end vi er, har ret til plads blandt de andre; ikke om de andre har ret til plads iblandt os.

Tanken paa at skille sig ut fra de andre, fordi vi er bedre end de og de daarligere end vi, vil der da ikke bli nogen tale om, fordi vi har lært at tænke høiere om de andre end om os selv.

Det er derfor indlysende, at vi ikke kan dømme nogen anden, det gjør Gud. Har da Gud dømt os retfærdig i Kristus ved troen, saa er det ikke fordi vi er bedre end andre, men av uforskyldt naade.

Vi kan ikke rose os av naaden, men da kan vi heller ikke dømme andre eller anse os selv paagrund av naaden berettiget til noget fortrin fremfor andre som har samme adgang til naaden som vi. Derfor er der kun een vei aapen for os. Det er ytmyghetens vei, som bestandig fører til Jesus. Der lærer vi at bli ham lik, han som var sagtmodig og ytmyk av hjertet.

Skal vi da som frelst av naade ved troen paa Jesus Kristus faa lov av den samme naade til at være med i Guds rikes arbeide, maa det ogsaa bli i ytmykhet og med den forstaaelse av at vi tænker høiere om andre end om os selv. Da blir vi heller ikke for store til at tilgi hverandres synder om det saa var syv ganger sytti ganger eller at faa opgjør stand mellem vore brødre og søstre ifald der er synd som staar mellem os. Om saa skulde være, at vi som trodde vi hadde ret, skulde faa det værste av opgjøret, saa vilde da ogsaa det være ny naade til ytmykelse for den gamle adam i os. Noget som vi isandhet hadde grund at takke Gud for.

Denne ytmyghetens vei i Jesu spor lærer os at bli som han var i denne verden. Han skjændte ikke igjen da han blev overskjændt, truet heller ikke da han led, men bar alt taalmodig. Den vil ogsaa bygge os et inderlig broder og søster forhold mellem troende, tæmme alt stivsind og drive djævelen ut fra det kirkelige arbeide. Men dersom vi gjør os til martyrer for vor egen dumhets skyld og mener vi gjennemlever svære lidelser for Kristi navns skyld, samt undskylder vor vranghet, takløshet og forargelighet, da sætter vi den gamle adam paany i høisætet, saa Guds ømme og ytmyge Aand forlater os.

Vi vil være troende, men saa litet har vi endnu lært av Jesu sind. Heldigvis kan vi ikke faa Jesus Kristus, Guds søn til at bli slik som vi hver for os skulde like han var, men ved Guds naade kan vi som hans barn lære at bli ham lik, ifald vi vil bøie os for ham og hverandre og gaa ytmyghetens vei i hans fotspor. Da vil vi bære troens frugter som Guds barn skulde gjøre.

Hvad slags frugt bærer du og jeg?

Sne

J. O. Reitan.

Deilige sne!
Underlig fin som du var at se,
Naar du la dække paa fjeld og vang,
Naar du som sølvskrud fra grenene hang
Naar du i solskinnet glitret guld
Naar du tilhyllet alt støv og muld, —
Underlig fin var du da at se,
Deilige sne!

Deilige sne!
Faar jeg dig endnu engang at se,
Slik som du la dig i bakken graa,
Slik som du glædet de gutter smaa,
Slik som du skibakken gjorde glat.
Slik som du straalet en maanelys nat, —
Skal jeg dig endnu en gang faa ae,
Deilige sne!

Deilige sne!
Saa som du klædte den stolte bræ
Prydet du lier og skog og hei,
Bredet dit tæppe paa vang og vei,
Pyntet naturen i vinterdragt
Retsom en brud i sin sølverprakt —
Straalende fin var du da at se,
Deilige sne!

Deilige sne!
Renhet i tindrende glans at se.
Minder om Jesu retfærdighet,
Naade, forlatelse, liv og fred.
Minder om frelste i himmelsk skrud
Staaende om tronen som lammets brud.
Forsmak paa dette er dig at se
Deilige sne!

"Henricks – Berg "Minde-Fond" til Outlook Bibelskole

Før mottat..................$70.30
Spring Creek Ladies Aid, B. O. Lokensgaard pastor $5.00; Pastor M. E. Lee, Macoun, Sask. $15.00; Macoun L.D.R. $10.-00; Torquay, Sask. A. K. Haugen pastor: Southern Moose Jaw Circuit Bible Course, Torquay, Sask. $10.00; Hamar congregation, C. T. Berg treas., Broomhead, Sask. $5.00. The following donations were given in memory of Oscar Berg at the time of Mr. Berg's funeral: Outlook, Sask. J. A. Berg, pastor: P. G. Henricks $2.00; J. H. Riggle 2.00; Peter Frostad $2.00; Strand and family $2.00; Sask. River Ladies Aid $10.00; Green Valley Ladies Aid 2.00; Outlook Luth. Bible School students and faculty $3.00.

Total mottat til "Minde-Fondet" $138.30

Hjertelig tak til alle!

—G. J. Ostrem, Kasserer.

Lutheran Broadcast Station CJRM (M.S.T.) Regina, Sask.

"Lutheran hour" by Dr. Walter A. Maier of Concordia Seminary, St. Louis, is now heard by means of electrical transcriptions every Wednesday evening at 8:30, M.S.T.

Lutheran Radio Service every Monday evening at 8:30 M.S.T.

GREETINGS with Psalm 43:3
From the Business Manager of HYRDEN - THE SHEPHERD
Will you send me your subscription to our paper at once? You need it — It needs you!

- - - - - - - - - - - - - - -

Josef B. Haave,
Luther Seminary,
Saskatoon, Sask.

Please credit me with........ years' subscription to Hyrden (The Shepherd) at 50c per year.

Name ....

Address ....

Fra Bokmissionens Arbeide i 1939

I 1939 fik vi trykt 50,000 smaaskrifter og 363,800 traktater. — De 50,000 bøker var optryk av ældre utgaver undtagen No. 48, "Selected Stories," som blev utgit i 1ste oplag i 5,000 eksemplarer. Den er et utvalg av fortællinger hentet fra past. E. B. Slettedahls bok: "Wonderful Experiences." Det tegner til at denne lille samling av fængslende livs skildringer fra forfatterens personlige oplevelser vil finde god indgang blandt os.

Av traktater utgav vi 19 nye. I det hele er 96 traktater utgit, men la nu ingen tro at vi har et oplag av alle 96 paa haand til hver tid. Det magter vi ikke. Det samme gjælder ogsaa de 48 forskjellige smaaskrifter vi har utgit. Flere av dem vil ikke bli optrykt. 5

Fra vort kontor blev utsendt 55,200 bøker og 229,000 traktater fordelt paa ca. 1830 adresser. Paa samme tid blev 2040 brever sendt.

La mig med det samme faa be alle som skriver efter literatur at de nævner enten det er bøker eller traktater de tænker paa, eller ogsaa skriver hele titelen. Hvis bare nummeret er angit er det vanskeligt at vite hvad der er ment, da vi har baade bøker og traktater av samme nummer. Vore smaaskrifter kan ikke kaldes "Tracts." Vi vil ogsaa være meget taknemlig om man vil nævne omtrent hvormeget der ønskes av bøker eller traktater.

Og saa tilslut:

Al vor literatur utdeles frit til alle som ber om noget.

Arbeidet maa bæres og vokse ved Herrens velsignelse gjennem frivillige gaver. — En tak til dig som har været med og baaret det frem saalangt. Og en bøn til dig som har overset Bokmissionens gjerning: Vil du ikke ta ogsaa denne missionsvirksomhet op i din interesse og med din gave?

Olaf Guldseth,
Esecutive Secty & Treasurer,
3445—17th Ave. S., Minneapolis, Minn.

Det er vist bare den hjælpeløse som kan be. — Hallesby.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Firste Nr. in April, 1940

An Invitation to Thirsty People

"If any man thirst, let him come unto me and drink" (John 7:37).

If you thirst, that is, if you long for God, come unto Jesus. He will bring you into communion with God. Do not say: "I cannot come." Jesus invites you to come. His invitation is effective, and renders you able to come. He says: "If any man thirst, let him come unto me, and drink." He puts no other conditions. The only condition is this, that you are athirst, that is, that you feel the need of God in your life. He says: "Come unto me, and your need shall be satisfied. You shall live in fellowship with God."

How many are there not who thirst spiritually! Some thirst for peace in the heart. Others thirst after purity of life. Others, again, after liberation from their sins. Others after love and sympathy. Others do not know what they are thirsting for. They are discontented and dissatisfied. They have nothing to live for, nothing to live upon. Jesus says to them all: "Come unto me! Your longings shall be stilled. You shall have a noble purpose to live for, a solid foundation upon which to construct your life."

"If any man thirst, let him come unto me, and drink." Jesus invites you with tender love. Let us come to Him today. Let us tell Him what we lack. He will listen to us and bless us.

Possibly you say: "Yes, I thirst. I thirst for peace with God. My sins make me unhappy. I have committed such sins as would make men turn away from me in disgust if they knew the truth. I thirst. There is no rest or peace in my mind. I cannot get away from the memory of my sins. I am a guilty sinner."

Have you obeyed the call of Jesus? He says: "Come unto me, and drink." Have you turned to the Lord Jesus and said: "Here comes an individual who has lived in the grossest sins. My sins terrify me. My heart is restless. I long for peace. I long to get out of my sins. Lord Jesus, have mercy upon me. Quiet my unhappy heart. Cleanse my heart and my life." Have you talked in this manner with Jesus? Or are you standing afar off? How then can your thirst be assuaged? "Come unto me, and drink," says Jesus. But you remain away from Him, and do not come to Him. How, then, can He help you?

"If any man thirst, let him come unto me, and drink," says Jesus. He says it to you. You know that your soul is athirst. Will you not do as Jesus asks you? Come to Him. He became poor that you might become rich. Come to Him who was wounded for your transgressions and bruised for your iniquities. Tell Him about your sins. In His wounds there is healing for you. Your thirst shall be slaked. Your sorrow shall be turned to joy. You shall praise God for His mercy.

Lord Jesus, we come to Thee. We who have not come before and we who have sought Thee — we come to Thee. Grant us Thy peace. Let us rejoice in Thee. Amen.

—*Conrad Svendsen.*

NOTICE

The Fourteenth General Convention of the Norwegian Lutheran Church of America will be held in Central Lutheran Church, Grant Street and 4th Ave. S., Minneapolis, Minn., from June 5—12, 1940. Watch the papers for further announcements.

A. J. Bergsaker, Gen. Secy.

Outlook Lutheran Bible School Concludes First Year

Our Lutheran Bible School at Outlook has concluded its first year of work, a year which has been richly blessed by God. Through friends He has provided sufficient for the material needs of the school, for which we thank both Him and them. What is more important, He has very definitely sent showers of spiritual blessing on the students and teachers. Truly we can join with the psalmist in exclaiming, "Bless the Lord, O my soul, and forget not all His benefits."

The final week of school was filled with special events. Sunday morning March 17 all the students and teachers present joined in the Communion service at the Outlook Lutheran Church, J. A. Berge pastor. Sunday afternoon a special program was given at the school chapel by our seminary students, assisted by Dr. Lavik. The seminary quartet sang also at the regular school program in the evening.

Monday evening the usual group prayer service was held. Tuesday evening Reuben Paul Kron, Augustana Lutheran pastor at Shaunavon, gave his two hour service-in-song, "The Way of Salvation." He thrilled his audience with his expressive rendition of sacred songs and hymns; in the spoken word he challenged his hearers with a heart-searching message.

Wednesday evening was reserved for the school family. Shortly after supper we met for a social hour, through which we were reminded that there is such a thing as truly Christian fun. Later the group gathered for a devotional hour, an hour that will be a sacred memory for all who were preseent.

The closing service was held Thursday forenoon, March 21, at 9 o'clock. Workers, students, and teachers brought their closing greetings from God's Word. The realization that we were about to part brought a bit of sadness, yet far stronger was the note of praise to God for His blessings, not least for the glorious assurance that by His grace in Christ we would meet again. We were commended to God, and to the word of His grace, which is able to build us up and to give us the inheritance which is reserved for us in heaven.

The following ten students were in attendance all year: Mr. and Mrs. Iver Berg, Lake Alma; Harold Dalen, Valley Park; Gladys Frostad, Outlook; Aurora Johnson, Assiniboia; Ruth McFarlane, Gronlid; Agnes Olson, Dulwich; Leonard Rindahl, Stewart Valley; Lynden Salte, Torquay; and Elsie Sandager, Hinchliffe.

The following fifteen students were in attendance for all or most of the winter term: Esther Anderson, Chambery; Margaret and Ruth Braathen, Simmie; Knut Groupe, Domremy; George Haugen, Spruce Home; Gordon Hope, Elbow; Edwin Joel, Elbow; Harry Johnson, Hanley; Esther Knutson, Elbow; Blanche and Milfred Nelson, Hagen; Bertram Nodeland, Hagen; Palmer and Viola Ringdal, Glenside; Amy Thorson, Preeceville. Five other young people attended for short periods during the school year.

This article would hardly be complete without a reference to the ten pastors who gave each two weeks of their time to teaching at the school, namely Dahle, Lokensgard, Bergsagel, Rue, Stime, Lee, Lerseth, Knutson, Overlid, and Ostrem, as well as Pastor Berge, who taught a class each week. God bless them for their sacrifice. Mention must be made of the devoted work of Miss Gurholt as Dean of women and teacher. Rudolph Dahl was a faithful caretaker. Mrs. Torgunrud and her assistant, Alma Nelson, were efficient and capable cooks. To Hyrden especially, but also to Lutheran Voice, thanks are due for generous publicity.

So for prayers brought to God, for gifts sent, for time and faithful service given, in behalf of the school, a hearty thanks to all. Will you friends now be diligent in praying that God would lead and guide the Board in the plans it makes for next year? There are problems to be solved, but God is greater than our problems.

—*G. O. Evenson.*

Lutheran Parish News

R. Dahle-Melsæther, B.A., C.T.
Pastor.

VEBLEN, SOUTH DAKOTA.

(From the Lutheran Parish News we read with sadness the following. The readers of the Shepherd will no doubt join me in expressing a deep-felt sympathy with the former Canadian pastor and family in this their bereavement. Ed.)

Dear Friends: God's grace and peace be unto you!

Our life and light is God's precious Word. This guides and keeps us in days that are fair, this comforts and supports us in days that are dark. When bereavement and grief appear, we seek out God's Word. — So now. — This little baby of ours, Johan Gerhard, born but a few months ago, has already been stricken with death. Unexpectedly, in a way no one thought, the calamity befell.

Johan Gerhard was born on the 9th day of November 1939. When he was 2 weeks old he was made a member of the Christian Church—a branch on the vine—Jesus Christ—that was on Nov. 26th.

He died on Monday morning, Feb. 26th, 5:15 a.m. After only a few days illness. Cause of death was: double pneumonia.

We deny none of heart-rending features of this sorrow. A bud which gave promise of fairest bloom has been broken from the parent stem by the blast of death. The sweet voice of a child has been hushed by death. The tiny infant life, to which every tendril of our heart clung in passionate clasp, shall sink beneath the sod before our eyes.

But we know that he is safe in the arms of Jesus. And that is our comfort, even though the death of our baby to us feels like a cruel blow. To the baby, however, it means the preservation from vast possibilities of evil.

We want to thank you all folks for your kindness and sympathy in this hour of sorrow. And it is our hope and prayer to God that the death of our baby may be *the means God will use to knit us all more closely together.* And we know that He will,—for when we sought the Word of God for the comfort He alone could and can give. He sent this Word to us: "God sent me before you to "preserve life" (Gen. 45: 5) and also "It it well with thee? Is it well with thy husband? Is it well with thy child? And she answered: It is well." (2 Kings 4:26).

With kindest greetings,
Pastor and Mrs. R. Dahle-Melsæther,
Anna, Ole and Oscar.

Enchant, Alta.

MRS. SIVERT SIVERTSON.

Mrs. Sivert Sivertson, formerly Martha Johnson, left her earthly home on the morning of February 24th, of this year. She was a member of the Zion Congregation at Enchant, Alberta; and a worker and faithful member of the Ladies Aid of that congregation.

The death came quite unexpectedly. She leaves to mourn her departure a husband, Sivert Sivertson; and ten children, Sivert, Palmer, Harold, Cora, Melvin, Pearl, Stella, Ruby, Vivian, and Lilah. She is survived also by her parents, Mr. and Mrs. Hans Johnson of Red Deer; one brother, Joseph Johnson of Sylvan Lake, Alberta; five sisters, Mrs. J. Roberts of Colorado; Mrs. H. Robertson of Antler, Saskatchewan; Mrs. O. Hagen of Athabaska; Mrs. R. Hagen of Grimshaw; and Mrs. H. Schumaker of Bowville, Alberta.

Born in 1895, she lived for the greater part of her life in the Enchant district; and she is greatly mourned and missed by the family and kindred, and by neighbors and friends.

She trusted in the Lord, the Christ, as her only Saviour and Helper.

Asleep in Jesus' Peaceful rest,
Whose waking is supremely blest:
No fear, no woe shall dim that hour
That manifests the Saviour's power.

—E. O. W.

The First Report

on the 1940 Penny-A-Meal came from Whitehall, Wisconsin, the Rev. O. G. Birkeland's parish. In Our Savior's Lutheran congregation it brought $500.00 and in the Lutheran congregation of Independence it brought 11.00. THIS IS SPLENDID! We hope the results will be similar all over the Church. Well begun is half done! Let us hear from you. — B.

News from Eskimo Land

Miss Helen Frost spent the summer with her Igloo natives on the Tuxuk, traveling about in her small boat.

Cross Salt Lake she had an accident breaking the drive-shaft on her outboard motor, near the middle of the lake. By chance some of her people passed that way, and towed her to the Tuxuk.

Miss Frost spent the latter part of the summer in Teller town, returning to Igloo with the Lighterage Co. She did not venture across Salt Lake in her own boat, even with a repaired engine.

* * *

Samuel Klyve, only son of the Teller missionaries, left for the States in August to enter High School. He will be with his three sisters at the home of Miss Jane O. Thorpe in Fergus Falls, Minn.

* * *

Ben Maurice Dahle, son of the Shishmaref missionaries, entered the Freshman Class at Pacific Lutheran College this fall. He and Samuel Klyve were shipmates from Teller to Seattle.

* * *

Measles again visited Eskimo Land. At Shishmaref practically the entire population were stricken during the early summer. Five babies died.

The epidemic also visited *Teller* later in the summer, and *Igloo* in early fall. Details are lacking.

* * *

Accidental drowning. Albert Bernhard, Jr. young man in *Teller,* tipped over in a tiny skin boat and was drowned May 16. It happened in an open channel near Teller. The body drifted under the ice and has not been recovered. His white father and Eskimo mother couldn't believe he is gone. — SSK.

* * *

Teller. Robert Topsikok, age 2½, had been sick all winter, and died June 5th. He had a boil in his side which punctured the lung and caused pneumonia and death.

Many remedies and medicines were tried and applied, until little Robert cried, "I don't want medicine. I want rest and peace." And God gave him rest and peace. —SSK.

* * *

Teller. Fourteen babies were born at Teller Mission and Teller town the past year. Only one baby died. Much different was our first year at Igloo; 8 born, 6 died.

Each baby receives a set of clothes from the Mission, from you friends at home. —SSK.

Just A Reminder!

Ausgburg Publishing House supplies Bibles, textbooks for instruction in Christian truth, hymnbooks and the confessional books of the church to our people. It purposes to contribute to the growth and richness of the spiritual life of our people by the publication of Christian literature, choral music and ecclesiastical art. Information on the history and achievements, as well as on present activities and opportunities of the church, is published.

Eighty per cent of the profit of this institution is paid directly to the General Fund and Pension Fund of the church. During the past decade $117,151.00 has been turned over to these two funds.

The fiftieth anniversary of Augsburg Publishing House will be observed this year. A colored film showing its activities will be ready about June 15. This will be available to church groups. A speaker will explain the pictures.

When your face is toward the sun, the shadows fall behind you.

"It's not what you'd do with a million,
If riches should e'er be your lot,
But what are you doing at present
With the dollar and quarter you've got!"

"Be still and know that I am God" (Psalm 46:10).

"The Bible does not need to be rewritten, but re-read."

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Tenghsien Honan, China
Nov. 29, 1939.
(Excerpts of letter to Mrs. P. Anderson.)

"They that are whole need not a physician, but they that are sick."

This is a verse we sing every evening at the city Police Station. Eight days ago the chief of police, who is a Christian, came and asked us to come to the police station, every evening to conduct a Bible class. He had thought of this a long time but had not had the courage to say anything about it before, as he feared criticism from his co-workers. But now he had made his decision, cost what it will. He desired together with his men to study the Bible. Now we have nearly finished Mark. To begin with some of the young men felt ashamed to read their verse. But now they prepare their chapter beforehand, and have become very much interested. They have learned to sing several of the verses. The secretary found his Savior about a year ago, and his face just beamed when he heard there would be a Bible class at the police station.

Ding Hsioo-ming, a young seminary graduate, has now recovered from tuberculosis. He gives his whole time to the instruction of religion in the children's camp, as well as personal work among the children, no less than 400 of them. About 100 are from the city, and live in their own homes. This camp has been given us by God and we thank Him for it, even though it gives us extra responsibilities and work. Just now we are concerned about winter clothes for the children as the money we get from headquarters in Chongking is enough for their food and education only. But God says: "Philip. 4:19: "thus far the Lord has provided."

We are beginning a little manual labor in the camp. They sew clothes, spin and weave. There are classes in the city, where they learn to spin and weave much faster than by the old methods. China now is teaching her people to do these things in their homes since many of the larger industries have been destroyed by the Japanese. People work day and night and are better paid for their work than before.

We have been praying for 200 Bibles, N. T. and song books for the children's camp. Have not had a Bible for sale for 6 months. Many have been wanting to buy Bibles, but on account of the war, it has been impossible to get them through the mail until recently. The children will be permitted to earn their Bibles and hymn books by memorizing Scripture portions and hymns. Every evening they have their own prayer session; they pray for themselves, their relatives and their country. A boy of 15 years told how he became a Christian: his mother, brother and brother's wife had been killed by bombs. He found his mother on her knees, with folded hands in an attitude of prayer, but lifeless and without a scratch on her body. He said: "It was then I decided to live for my Savior and witness for Christ." This boy and others like him are trying to win their schoolmates for Christ.

Two men of the China Inland Missions, who have had much experience in young people's work came to us and held meetings in the children's camp for 4½ days. They very quickly inspired new life in the camp with their musical instruments, and chalk talks. The children learned a number of choruses and memorized Bible verses. There was also a mail box where the children were encouraged to place questions and little notes telling of their spiritual experiences. Seventeen meetings were held in all. God was in our midst with His blessing; there was much prayer and confession of sin. Many decided to consecrate their lives to Christ.

The Bibles we had waited for so long, came during the meetings. The girls bought 32 New Testaments and 10 Bibles in one day. The boys, too, bought many. The girls now have a Bible class before daylight.

Althought these meetings were especially for the children, many of the adults who "listened in" received rich blessing. There was much prayer and heart-searching also among them. Some of them went away with new joy and peace in their hearts. At the close of the children's meetings we continued with sessions for the adults. Many Christians and inquirers arrived and they came spiritually hungry. They brought their food with them and it was a joy to see them share with those who could not afford to bring very much.

The children at the camp are preparing for Christmas. Each child will receive a towel and a card. God has opened people's hearts so that we have now gotten winter clothes for all of them—and all bills are paid! Truly, "God can bend peoples' hearts as streams of water." Will you remember to pray for this group of refugee children? — Mrs. Anna Lee Vold.

Call-of-the-Cross

It is encouraging to know that our people are taking an active interest in the "Faith in Action" program of our church.

It is also very interesting to know about the "Call-of-the-Cross" conferences carried on by the Missouri Synod.

"To stir God's people to the recovery of a deep concern for the lostness of the multitudes of men and women in the world today;

"To engender in our people the loyalty of a Daniel, the courage of an Isaiah, the willingness to bear the heart-break of Hosea and the suffering of Jeremiah;

"To lead our Christians to experience a faint shadow of the soul-gripping pain of the Savior as He wept over a rebellious Jerusalem;

"To attune the heartstring of our fellow co-workers with Christ to a keener alertness in the task of winning lost souls and to pray down from heaven for all members of our church the grace of sacrificial living and giving that the kingdom of God on earth may be extended and the advent of His kingdom of glory hastened,

"That is the purpose of the call-of-the-cross conferences.

"By means of the eighty conferences scheduled during the month of January and the early part of February it is planned to reach directly and indirectly more than a million of our people.

"Thirteen pairs or teams of synodical representatives, each pair assisted by lay leaders, will conduct the discussions on two topics:

"a) *Personal Evangelism.*
"b) *Sacrificial Giving.*

"The Lutheran Witness."

* * *

What you keep for yourself you lose,
What you give away you keep forever.
What is the good of hoarding your money?
Death has another key to your safe.

Axel Munthe.
(My Father's Business.)

Today
By James M. Woodman

Some men are always counting on the things which are to be,
And dreaming of the time to come, but, it occurs to me
If you would find true happinesss, it's better you should pay
A little heed to what you have, and reckon with—Today.

Tomorrow is a wondrous time, its paths are paved with gold;
And Yesterday is full of grief, its story worn and old.
But, Tomorrow never gets here, and days once passed away,
Are dead, so take a hint from me, and smile upon—Today.

I've watched this old world going 'round for quite a while, and so,
I've had a chance to judge it well—the days which come and go.
And I find the man who battles and wins in Life's great fray
Is better when he stops to pluck the blossoms of—Today.

So, grant me, God, that I may know the blessings Thou hast sent;
Tomorrow's hopes, and memories, of days and years long spent.
And give me strength, and courage, too, my little part to play
In that great time—the golden hours—that come to me—Today.

Stewardship Prayer

Father in heaven, Possessor of all things, Thou hast taught us that we can come so grudgingly with our gifts as to challenge Thee to say: "Give an account of thy stewardship: for thou mayest be no longer steward." But we bless Thee that Thou hast also taught us that we may come with such cheerfulness as to cause Thee to love us; "for God loveth a cheerful giver." Surely, the gift without the giver is bare. Therefore, consecrate our souls first of all. Then, multiply therein the precious love of Jesus Christ. In the Master's blessed name we pray. **Amen.**

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — RYLEY, ALTA.

Meditation

Blessed are ye when men shall revile you, and persecute you, and shall say all manner of evil against you falsely, for My sake. Rejoice, and be exceeding glad: for great is your reward in Heaven: for so persecuted they the prophets which were before you." Matt. 5:11-12.

"All Saints" are a strange company. "The Poor in Spirit" lead the way, the reviled and persecuted bring up the rear. God had one Son without sin but never one without sorrow. The brightest crowns are made of thorns. There is joy and gladness in the heart and a reward unimagined bliss in the world beyond the gates of time.

And who can help thinking on this day of our loved ones who have passed from us? "When my mother was dying" says Canon Fleming (to whom I owe whatever I am in life), she said, 'I will be watching for you at the gate of Heaven.' Can I ever forget that?" There are some things we cannot forget, *and we would not if we could.*

—Meditation from "The Year of our Lord" by Harper.

Comments

The dates for the Canada District Luther League Convention at Calgary, Alberta, are July 18—21st. In the second quarterly of Better Leagues received today it is listed as July 11—14. That date has been changed. The Youth Conference at Regina is held July 11—14. As many as possible of our leaguers from our three Provinces should, besides attending our District Convention, attend the Youth Conference also. This is the first attempt of this kind in Canada District Youth work. Pray much for these meetings.

The Second Quarter of Better Leagues came today. Just glancing through it one finds topics such as these: "Once Baptized—Can I Fall Away From God?" "If We Fall Away From God, How Can We Get Back?" "With God, Can We Be Kept?" These are the April topics. One cannot but see how valuable these topics can be, rightly developed in our time of isms that teach the heresy of "Once Saved, Always Saved." Let us make use of the topics.

The Editors of Better Leagues have asked for "Brickbats or Boquets." They encourage constructive suggestions and even criticism. An attempt was made last year to get the reaction of the people to the material in the magazine. Blanks were mimeographed and distributed asking for suggestions. Prizes were offered, but according to the Better Leagues Editor "the affair was a flop." See page 43 of Second Quarter of Better Leagues. Let us remember it is up to us to send in our suggestions for the betterment of this magazine—and even protest if we find material which we think is unsuitable.

Pastor Oscar C. Hanson, International Luther League President will be at Hastings Lake Bible Camp, and at the District Convention at Calgary. May the Lord bless His visit.

We are happy to learn that souls came to peace with God at the Outlook Bible School. Let us pray that there may be a general awakening throughout our beloved church.

Several new leagues have been organized throughout our district this last year, and we want to ask that we get the names of these new leagues and the names of the officers.

We would have reached a new high in our contributions for the youth work this year had not a few contributions come in too late for 1939. The total that reached in time was $230.95. The total voted for 1939 was over $265.00 but some came in a couple days too late. Moral: Send your "Youth For Christ Offerings" early. By the way we do not speak of the "Project" any more. Remember from now on we call it "Youth For Christ Offerings."

It is well to plan early for attending Bible Camps and conventions. So far we have the following listed: Christopher Lake Bible Camp June 28—July 9th, Youth Conference, Regina, July 11—14, Hastings Lake Bible Camp, 9—17, District Convention, Calgary, July 18—21, Canadian Lutheran Institute Bible Camp, Sylvan Lake, July 22—August 4th. Pray and plan to attend.

The Pocket Testament Movement

The District Pocket Testament Secretary Mr. Erik Haave of Luther Seminary, Saskatoon, has sent out several letters to encourage the use of this fine movement. The Pocket Testament Movement falls directly in line with the Faith in Action Movement of our church. The Faith in Action Movement stresses the use of God's Word daily, and the P.T.M. helps to make this possible. If you receive a letter from our Pocket Testament Secretary, what did you do with it? It may mean the salvation of souls to carry out the suggestions that were made. To the Law and to the Testimony!

Canadian Lutheran Youth Conference News

As a result of a meeting at Regina January 19 of the "Steering Committee" for the Canadian Lutheran Youth Conference certain definite plans can now be announced to our Canadian Luther Leaguers. The first united Canadian Lutheran Youth Conference will be held in Regina, Saskatchewan, July 11—14, 1940. In keeping with the occasion, the theme selected is "United in Christ," based on the text Ephesians 4:13: "Till we all attain unto the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a fullgrown man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ."

The general program is as follows:

Thursday afternoon: Registration.

Thursday evening: Joint session—"United in Christ."

Friday forenoon and afternoon are set aside for separate sessions of the respective groups represented in the Conference.

Friday evening: Joint session—"Our Unity in Faith."

Saturday forenoon: Joint session—Mission speaker.

Sunday forenoon: Joint communion service—"Our Unity in Knowledge."

Sunday afternoon: Choral union concert.

Sunday evening: Joint session—"Our Unity in Purpose."

The committee has selected outstanding youth leaders as the main speakers at the joint sessions. As soon as definite arrangements have been made with them, their names will be released.

The committee knows that the members of the various Luther League groups to be represented in this gathering will begin now to prepare prayerfully and earnestly in order that this first united Canadian Lutheran Youth Conference will be a memorable and blessed event.

Committee for Youth Conference Sessions

Pastor G. O. Evenson reports that he has appointed a committee of two to arrange for our sessions at the Youth Conference at Regina, Saskatchewan. Pastor Evenson has appointed Pastor M. E. Lee of Macoun, and Mr. Arnold Pederson of Torquay to serve on that committee. It is with joy that we look forward to the numerous conventions and Bible Camps arranged for the young people the coming summer. We are certain that Pastor Lee and Mr. Pederson will receive a hearty cooperation in arranging for our separate sessions at the youth conference. Let us be much in prayer for these undertakings.

Holden, Ryley, Amisk Creek, Throndhjem, and Bardo congregations of Pastor A. M. Vinge's charge sponsored an ingathering of funds for Finnish Relief and raised an amount exceeding $375.00. A fine spirit of co-operation prevailed and a real joy was manifest in the undertaking.

Immortality
Mildred Berglund

My reason cannot probe the truth
Of life on that far shore;
All that I know is that I'll live
With God for evermore.

This little finite mind of mine
Cannot explore the deep;
But faith has reasons of its own
That make my spirit leap.

I know that I shall live some day
In realms of bliss sublime;
Therefore, I'm satisfied to wait
For God's appointed time.

When He shall with His finger lift
The mists that cloud each day,
Then shall I wonder at the Light
That followed all the way.